

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ISIAIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 70 / 5 SEPTEMBRIE ANUL III, 2021

SFATURI DUCHOVNEȘTI

Cea mai mare boală a sufletului, ruina și pierzarea lui, este să nu cunoască pe Dumnezeu, care a făcut toate pentru om și i-a dăruit lui mintea și cuvântul prin cari sburând sus, omul se împreună cu Dumnezeu, înțelegând și preamărind pe Dumnezeu. Sufletul este în trup, iar în suflet este mintea și în minte cuvântul. Prin ele Dumnezeu fiind înțeles și preamărit face sufletul nemuritor, dându-i nestrăciunea și fericirea veșnică. Căci Dumnezeu le-a dăruit tuturor fapturilor existența numai pentru bunătatea Sa. (ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ I, Sfântul Antonie cel Mare Câteva cuvinte despre viața și opera lui, Capete 97 și 98).

DUMINICA A XI-A DUPĂ RĂSAȘII

Să fim asemenea lui Dumnezeu Cel iertător și drept

Din Evanghelia de astăzi înțelegem că Dumnezeu este în același timp milostiv și drept. Când ne pocăim și cerem să ne ierte păcatele, El este bun, milostiv și iertător. Când noi însă nesocotim bunătatea Lui, și în mod viclan și egoist doar profităm de ea, dar la rândul nostru nu arătăm bunătate față de semenii noștri, adică nesocotim iertarea Lui și nu o facem roditoare față de oameni, **atunci Dumnezeu ne arată dreptatea Sa spre îndreptarea noastră și a celor asemenea nouă. Deci, Dumnezeu este milostiv, dar și drept, iertător, dar și îndreptător, în înțelesul că nu trece cu vederea păcatul, ci cheamă la pocăința spre îndreptare.** Astfel, Dumnezeu Cel milostiv și iertător îl responsabilizează pe omul nemilostiv și neiertător, aducându-i aminte cât de mult pierde spiritual dacă nu este și el iertător asemenea lui Dumnezeu. Toți oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu, dar la asemănarea cu Dumnezeu ajung numai cei ce trăiesc în comuniune cu El și împlinesc voia Lui, adică numai sfinții. Prin urmare, omul care nu iartă altora greșelile lor nu poate dobândi sfințenia care vine de la Dumnezeu. Atât de mult ne asemănăm cu Dumnezeu câtă iubire sfântă, milostivă adunăm în sufletul nostru, prin pocăință și iertare, prin rugăciune și prin fapte bune. Oamenii sfinți sunt milostivi ca Dumnezeu Cel milostiv, sunt iertători ca Dumnezeu Cel iertător, însă ei sunt și drepti sau îndreptători ai altora, precum și Dumnezeu este drept și îndreptător al celor ce rătăcesc sau greșesc, cu voie sau fără voie.

Evanghelia ne mai învață că iubirea milostivă a lui Dumnezeu precedă drepta-

tea Lui. Mai întâi, din iubire milostivă, El iartă pe cei păcătoși, însă ceartă pe cei ce nesocotesc iubirea Lui iertătoare și n-o arată semenilor prin iertare și fapte bune.

Mai ales în timpul perioadelor de post, când unim mai mult rugăciunea cu pocăința și postul, **Biserica ne îndeamnă să iertăm semenilor noștri toate greșelile lor ca să simțim mai mult cum sufletul nostru se eliberează sau înviază din legăturile păcatelor, ale egoismului și ale mândriei. Uneori iertarea greșelilor semenilor noștri cere luptă cu noi înșine, răstignire a mâniei și a dorinței noastre de răzbunare.** Iertarea acordată semenilor nu este totdeauna o lucrare ușoară, deși, teoretic, mulți oameni știu că dacă ești creștin adevărat trebuie să ierți altora greșelile lor. Sunt însă unele situații dificile în care iertarea sinceră nu se realizează pur și simplu printr-o decizie voluntaristă, formală, exterioară. Sunt oameni care au suferit mult din cauza semenilor lor, iar pentru a le ierta acestora greșelile lor, în mod sincer, total și definitiv, adică 'din toată inima', ei au nevoie de o schimbare interioară. Cu alte cuvinte, **iertarea cere o luptă interioară, o răstignire a dorinței egoiste de răzbunare, a tentației de a răspunde la răutate cu răutate.** Însă Sfânta Evanghelia ne cheamă să nu răspundem la răutate cu răutate, ci să lăsăm răzbunarea pe seama lui Dumnezeu. El sigur ceartă și pedepsește cu dreptate, fi-

ind Judecătorul și Mântuitorul lumii, al viilor și al morților.

Iertare divină și responsabilizare umană

Prin urmare, **când nu putem ierta semenilor noștri greșelile lor, trebuie, mai întâi, să ne rugăm pentru ei,** deoarece foarte adesea vrajba între oameni vine și din lucrarea diavolului care tulbură sufletul oamenilor. Înțelegem, că iertarea sinceră a greșelilor altora presupune o modelare a sufletului nostru după iubirea milostivă a Domnului nostru Iisus Hristos. În acest sens, trebuie să ne rugăm ca Hristos Domnul prin harul Duhului Sfânt să ne curățească de toată întinăciunea și de toată răutatea. Să-I cerem Lui să ne dăruiască puterea sau virtutea de a ierta pe alții așa cum Dumnezeu ne iartă pe noi. Dacă uneori, printr-o pedagogie divină, se întâmplă chiar să săvârșim și noi tocmai păcatele pentru care am judecat pe alții, trebuie să înțelegem din aceasta că e mai bine să ne rugăm lui Dumnezeu pentru semenii noștri ca să se ridice din păcate, decât să-i judecăm considerându-ne superiori lor, adică fără greșeli.

În concluzie, putem constata că Evanghelia acestei duminici este una a iertării, dar și una a responsabilizării, o Evanghelia a milostivirii, dar și a dreptății, o Evanghelia în care Dumnezeu, deși este milostiv și îndelung răbdător, totuși nu trece cu vederea nerecunoștința noastră pentru iertarea primită de la El, adică nu este nepăsător când vede insensibilitatea noastră față de iubirea Lui milostivă și iertătoare. De ce? Pentru că El nu voiește ca iubirea Lui să se oprească la noi, ci dorește ca iubirea Lui să ajungă prin noi la alții, ca noi să devenim asemenea lui Dumnezeu Cel milostiv și iertător. Evanghelia ne îndeamnă, așadar, să înmulțim binele, nu să-l limităm. Iar fă-

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

când aceasta, creștem duhovnicește și ne sfințim, adică devenim cu adevărat oameni ai lui Dumnezeu, întrucât iubirea Lui milostivă se arată altora prin noi, când iertăm și noi altora greșelile lor.

Să ne gândim mereu că **iertarea noastră din partea lui Dumnezeu este condiționată de iertarea greșelilor semenilor noștri de către noi. Dumnezeu voiește ca noi să fim milostivi, să fim răbdători și iertători, iar când iubirea milostivă și iertătoare devine lumina vieții noastre, atunci se schimbă în bine și relațiile între oameni. Astfel se oprește violența, se stinge ura, se înlocuiește răutatea cu bunătatea și se schimbă 'iadul' vieții noastre în 'bucurie a raiului', prin luminarea minții și a inimii noastre încă din viața aceasta pământească.**

Să ne rugăm lui Dumnezeu ca să ne dăruiască puterea de a ierta greșelile semenilor noștri, gândindu-ne cât de mari sunt greșelile noastre pe care ni le iartă El, în timp ce noi nu suntem în stare să iertăm nici greșelile mici ale semenilor noștri. Având lumina Evangheliei de azi adunată în sufletele noastre, să ne rugăm lui Dumnezeu Tatăl zicând: 'și ne iartă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean' (Matei 6, 12-13). Amin! (<https://basilica.ro/predica-preafericitului-parinte-patriarh-daniel-la-duminica-a-xi-a-dupa-rusalii/>).

seminția lui Iuda, iar Ana din seminția lui Levi, fiind fiica preotului Matan și a soției lui, Mariam. Erau în vârstă și, fiind lipsiți de copii, erau priviți de ceilalți ca blestemați. Odată, din această pricină, dreptului Ioachim i-au fost refuzate darurile aduse la templu. De aceea el a zis către soția sa, Ana: *Mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu să ne dăruiască un copil.* Apoi a plecat în peștera Prorocului Ilie de la Hozeva. Iar Ana se ruga lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi acasă, zicând: *Doamne, Atotțiitorule, Cel ce numai cu cuvântul ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Cel ce ai zis făpturilor Tale să trăiască și să se înmulțească; Cel ce ai binecuvântat pe Sarra, soția lui Avraam și ea a născut pe Isaac la bătrânețe și ai dăruit Anei fiu pe Samuel prorocul, dă-mi și mie roadă pântecelui și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că, de voi naște fiu sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserică slavei Tale.* Arhanghelul Gavriil s-a arătat apoi fiecăruia dintre ei, spunându-le că rugăciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales lui Dumnezeu. Sfântul Ioan Damaschin spune că *firea celor doi s-a biruit prin har și a rămas supusă acestuia. Nu a luat-o înaintea harului. A așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul.* Astfel, deși născută în chip firesc din Dreptii Ioachim și Ana, Maica Domnului a fost și rodul rugăciunilor, făcute cu lacrimi și cu frângerea inimii, de către părinții ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune. Un copil cu o chemare dumnezeiască: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu-Fiul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Părinții i-au pus numele *Maria*, care înseamnă *Doamnă* sau *Stea*, arătând mai înainte strălucirea vredniciei ei de Maică a Stăpânului tuturor. La împlinirea vârstei de trei ani, părinții și-au împlinit făgăduința și au adus-o la templul din Ierusalim, eveniment prăznuit ca *Intrarea în biserică a Maicii Domnului*, la 21 noiembrie. Astfel a venit pe lume aceea care a fost, este și va fi, fiica Părintelui Cereș, Mama Fiului și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitorul păcătoșilor, atotputernică ajutorătoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica mântuirii noastre a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, pe care o laudăm în vecii vecilor. Amin. (<https://basilica.ro/%E2%80%A0-nasterea-maicii-domnului/>).

Pregătirea pentru dumnezeiasca împreună-vorbire

Mărturisirea smerită înaintea lui Hristos

— Gheronda, ce pregătire trebuie să facem pen-tru rugăciune?

— Asemănătoare cu cea pe care o facem pen-tru Dumnezeiasca împărtășire. Acolo avem Dumnezeiasca Părtășie, aici dumnezeiasca împreună-vorbire. Când ne împărtășim, Îl primim înlăuntrul nostru pe Hristos și vine dumnezeiescul Har. Prin rugăciune avem o continuă comunicare cu Hristos și primim, în alt chip, dumnezeiescul Har. Iar aceasta nu este puțin lucru. Atunci ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Hristos, acum comunicăm cu Dumnezeu. Așadar, așa cum pentru Dumnezeiasca împărtășire se impune să ne spovedim la duhovnic, tot astfel și pentru rugăciune, care este dumnezeiască împreună-vorbire, trebuie să facem o smerită spovedanie înaintea lui Hristos. Să spui: „Hristoase al meu, sunt într-un hal fără de hal, sunt așa, sunt pe dincolo... Nu merită să Te ocupi de mine, dar, Te rog, ajută-mă!” În felul acesta vine dumnezeiescul Har și apoi începe dumnezeiasca împreună-vorbire. Dacă omul nu se pocăiește și nu se mărturisește cu smerenie înaintea lui Dumnezeu, rămâne nepricopsit. Iar acest fapt devine zid care împiedică comunicarea lui cu Dumnezeu. Poarta rămâne închisă și sufletul nu află odihnă. În timp ce, dacă va spune „am greșit, Dumnezeul meu”, se dărmă zidul sau, mai bine zis, Dumnezeu deschide ușa și omul primește harul dumnezeiesții împreună-vorbiri.

— Gheronda, am citit în *Scara* că atunci când vrem să ne rugăm trebuie să ne îmbrăcăm cu îmbrăcămintea care se potrivește să o poarte cineva atunci când va vrea să se înfățișeze înaintea împăratului (Vezi Sfântul Ioan Scărarul, *Scara*, Cuvântul 28, paragraful 3). Care este această îmbrăcămintea?

— Să te zdobești pe sineți înaintea lui Dumnezeu și să ceri iertare cu smerenie pentru greșelile tale. Să spui: Mi greșit, Dumnezeul meu, sunt nerecunoscător/oare. Te-am mâhnit. Iartă-mă!” Dar să o spui cu zdrobire lăuntrică, nu numai la suprafață. Aceasta este îmbrăcămintea care se potrivește să o porți atunci când vorbești cu Dumnezeu. Dacă nu merge înainte această mărturisire este ca și cum I-ai spune lui Dumnezeu: „Ce faci? Ce mai este nou?” Dacă trebuie să-i cerem iertare omului căruia i-am greșit, cu atât mai mult trebuie să-l cerem iertare lui Dumnezeu pentru greșelile noastre zilnice! (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evanghelistos București, 2013, Pag. 22, Va continua).

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

Cea dintâi mare sărbătoare din anul bisericesc ortodox, este Nașterea Maicii Domnului, prăznuită la 8 septembrie. Se și cuvenea, de altfel, să întâlnim sfințenia Maicii Domnului din cele dintâi zile ale anului nou, Maica Domnului fiind sfințenia omenească cea mai înaltă, cunoscută și preacinstită în Biserică. Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică în Împărăția Cerurilor. Sfânta Scriptură nu ne oferă informații despre Nașterea Maicii Domnului. Acest eveniment este relatat numai de Tradiția Bisericii, consemnată în cărțile de cult și în unele scrieri, precum *Protoevanghelia lui Iacov*, din secolul al II-lea. Din Sfânta Tradiție știm că părinții Maicii Domnului erau **Dreptii Ioachim și Ana**. Ei erau sterpi și înaintați în vârstă, dar își doreau un copil. Ioachim era din